

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2014-24864
14. november 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
C-146/13	Kongeriget Spanien mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1257/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse er en nullitet, subsidiært annulleres den i det hele. Subsidiært fastslås, at følgende er en nullitet: a) Artikel 9, stk. 1, i sin helhed og artikel 9, stk. 2, i det omfang, det er anført i dette søgsmåls femte anbringende. b) Artikel 18, stk. 2, i sin helhed og alle forordningens henvisninger til Den Fælles Patentdomstol som domstolsordning og retskilde for det europæiske patent med ensartet retsvirkning. Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	GA	18.11.14
C-147/13	Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger annulleres, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært annulleres artikel 4 og 5, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	GA	18.11.14

C-315/13	<p>De Clercq e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF (tidligere EF-traktatens artikel 49 og 50) og artikel 3, stk. 1 og 10, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997), alene eller læst i sammenhæng med artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006), fortolkes således, at de er til hinder for artikel 141 i Programmawet (I) af 27. december 2006 – hvorefter den, hos hvem eller for hvem der direkte eller via underentreprenører udføres arbejde af udstationerede arbejdstagere eller praktikanter, er pålagt en forpligtelse til forud for påbegyndelsen af disse personers beskæftigelse til Rijksdienst voor Sociale Zekerheid elektronisk (eller såfremt dette er umuligt ved fax eller brev) at fremsende oplysninger til identifikation af de personer, der ikke er i stand til at fremlægge det modtagelsesbevis, der er udstedt til deres arbejdsgiver i anledning af dennes forudgående anmeldelse – sammenholdt med artikel 157 i Programmawet (I) af 27. december 2006 og artikel 183, stk. 1, nr. 1, i [org. s. 14] Sociaal strafwetboek, hvorefter der gælder en strafferetlig sanktion ved forpligtelsens tilsidesættelse?</p>	Dom	03.12.14
----------	--	-----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
T-394/13	<p>Photo USA Electronic Graphic mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 131, s. 1) annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren en antidumpingtold. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	18.11.14
C-404/13	<p>ClientEarth</p> <p>Sagen vedrører: 1. Where, under the Air Quality Directive (2008/50/EC), in a given zone or agglomeration conformity with the limit values for nitrogen dioxide was not achieved by the deadline of 1 January 2010 specified in annex XI of the Directive, is a Member State obliged pursuant to the Directive and/or article 4 TEU to seek postponement of the deadline in accordance with article 22 of the Directive? 2. If so, in what circumstances (if any) may a Member State be relieved of that obligation? 3. To what extent (if at all) are the obligations of a Member State which has failed to comply with article 13 affected by article 23 (in particular its second paragraph)? 4. In the event of non-compliance with articles 13 or 22, what (if any) remedies must a national court provide as a matter of European law in order to comply with article 30 of the Directive and/or article 4 or 19 TEU?</p>	Dom	19.11.14

T-223/12	<p>Ntouvas mod ECDC</p> <p>Påstand: Sagsøgte afgørelse af 27. marts 2012 om at nægte sagsøgeren aktindsigt i de endelige rapporter om revision af ECDC, der er foretaget af Kommissionens interne revisionstjeneste, annulleres. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	19.11.14
C-507/13	<p>Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Europa- Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 94, stk. 1, litra g), artikel 94, stk. 2, og/eller artikel 162, stk. 1 og 3, i kapitalkravsdirektiv IV (1) annulleres. Artikel 450, stk. 1, litra d), i) og/eller j), og/eller artikel 521, stk. 2, i kapitalkravsforordningen (2) annulleres. Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	GA	20.11.14
C-533/13	<p>AKT</p> <p>Sagen vedrører: a) Skal artikel 4, stk. 1, i vikardirektivet (2008/104/EF) fortolkes således, at der pålægges de nationale myndigheder, herunder retterne, en permanent forpligtelse til at gøre brug af de midler, de råder over, for at sikre, at ingen nationale retsfor skrifter eller bestemmelser i kollektive overenskomster, der er i strid med en bestemmelse i direktivet, er i kraft eller anvendes? b) Skal direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter anvendelsen af vikariansatte kun er tilladt i de særligt opregnede tilfælde, såsom udligning af spidsbelastninger eller i forbindelse med arbejdsopgaver, der ikke kan udføres af en virksomheds egne arbejdstagere? Kan en længerevarende anvendelse af vikariansatte side om side med en virksomheds egne arbejdstagere inden for rammerne af virksomhedens sædvanlige arbejdsopgaver kvalificeres som forbudt anvendelse af vikariansatte? c) Hvilke midler råder retten over, såfremt den nationale ordning anses for at være i strid med direktivet, med henblik på at nå direktivets mål, når der er tale om en kollektiv overenskomst, der skal overholdes af borgere?</p>	GA	20.11.14
C-534/13	<p>Fipa Group m.fl</p> <p>Sagen vedrører: Er Den Europæiske Unions principper på miljøområdet i henhold til artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 (artikel 1 og artikel 8, stk. 3; 13. og 24. betragtning) – og navnlig princippet om, at forureneren betaler, forsigtighedsprincippet, princippet om forebyggende indsats og princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden – til hinder for en national lovgivning som den, der følger af artikel 244, 245 og 253 i lovdekret nr. 152 af 3.4.2006, hvorefter den administrative myndighed – i tilfælde af konstateret forurening af et område, og såfremt det hverken kan fastslås, hvem der er ansvarlig for forureningen, eller opnås afhjælpende foranstaltninger fra den ansvarlige – ikke kan pålægge ejeren, som ikke er ansvarlig for forureningen, at gennemføre foranstaltninger til sikring i nødstilfælde og rensning, og hvorefter ejeren alene kan pålægges et økonomisk ansvar, der er begrænset til områdets værdi efter gennemførelsen af rensningsforanstaltningerne?</p>	GA	20.11.14

C-170/13	<p>Huawei Technologies</p> <p>Sagen vedrører: 1) Misbruger indehaveren af et standard-essentielt patent, som over for standardiseringsorganet har erklæret at ville give enhver tredjemand licens på rimelige og ikke-diskriminerende [»FRAND«-] vilkår, sin dominerende stilling på markedet, når han tager retslige skridt med henblik på nedlæggelse af forbud mod en patentkrænker, selv om patentkrænkeren har erklæret sig villig til at indlede forhandlinger om en sådan licens, eller kan der først antages at foreligge et misbrug af den dominerende stilling på markedet, når patentkrænkeren har forelagt indehaveren af det standardessentielle patent et klart, ubetinget tilbud om at indgå en licensaftale, som patentindehaveren ikke kan afslå uden utilbørligt at lægge hindringer i vejen for patentkrænkeren eller at overtræde forbuddet mod diskriminering, og patentkrænkeren – under foregribelse af den licens, der skal tildeles, til den brug, han allerede har gjort – opfylder de kontraktlige forpligtelser, der vedrører ham? 2) Såfremt der allerede skal antages at foreligge misbrug af en dominerende stilling på markedet som følge af den af patentkrænkeren udviste forhandlings-vilje: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige kvalitative og/eller tidsmæssige krav til forhandlingsvilligheden? Kan en sådan navnlig antages allerede at foreligge, når patentkrænkeren kun på generel vis (mundtligt) har erklæret sig villig til at indlede forhandlinger, eller skal patentkrænkeren allerede være indtrådt i forhandlinger og eksempelvis have angivet konkrete betingelser, hvorunder han er villig til at indgå en licensaftale? 3) Såfremt afgivelsen af et klart, ubetinget tilbud om at indgå en licensaftale er en forudsætning for, at der foreligger misbrug af den dominerende stilling på markedet: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige kvalitative og/eller tidsmæssige krav til dette tilbud? Skal tilbuddet indeholde samtlige bestemmelser, som sædvanligvis er indeholdt i licensaftaler på det pågældende tekniske område? Kan tilbuddet navnlig gives på den betingelse, at det standard-essentielle patent faktisk bruges og/eller er retsgyldigt? 4) Såfremt patentkrænkerens opfyldelse af forpligtelserne i henhold til den licens, der skal tildeles, er en forudsætning for, at der foreligger misbrug af en dominerende stilling på markedet: Stilles der i henhold til artikel 102 TEUF særlige krav med hensyn til disse opfyldelseshandlinger? Er patentkrænkeren navnlig forpligtet til at aflægge regnskab om hidtidig brug og/eller at betale licensafgift? Kan en pligt til at betale licensafgift i givet fald også opfyldes ved hjælp af sikkerhedsstillelse? 5) Gælder betingelserne for, hvornår indehaveren af et standard-essentielt patent må anses for at have udøvet misbrug af dominerende stilling, også for fremsættelsen af de øvrige krav, der er forbundet med en patentkrænkelser (regnskabsaflæggelse, tilbagekaldelse, skadeserstatning)?</p>	GA	20.11.14
T-384/11	<p>Safa Nicu Sepahan mod Rådet</p> <p>Påstande: Optegnelse nr. 19 i bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning</p>	Dom	25.11.14

	(EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), som ændret ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 503/2011 af 23. maj 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 136, s. 26) erklæres for ugyldig. Det fastslås, at Rådet har tilsidesat artikel 265 TEUF ved at undlade at undersøge sagsøgerens anmodning af 7. juni 2011 om at genoverveje optegnelse nr. 19. Sagsøgerens navn slettes af EU's liste over sanktioner. Sagsøgeren tilkendes erstatning i en størrelsesorden, der skal fastsættes under behandlingen af nærværende sag, og som ikke udgør mindre end 2 mio. EUR. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.		
Forenede sager C-22/13, C-418/13, C-61/13, C-62/13, C-63/13	Mascolo m.fl. Sagen vedrører: »1) Udgør de beskrevne retsfor skrifter på skoleområdet en tilsvarende retsregel som omhandlet i tilsvarende § 5 i [rammeaftalen i bilaget til] direktiv 1999/70/EF? 2) Hvornår skal et arbejdsforhold anses for at henhøre under »staten« som omhandlet § 5 i direktiv 1999/70/EF og navnlig også med henblik på udtrykket »bestemte sektorer og/eller [...] bestemte kategorier af arbejdstagere« og dermed for at kunne begrunde andre retsfølger end private arbejdsforhold? 3) Omfatter begrebet »ansættelsesvilkår« i § 4 i direktiv 1999/70 også følgerne af den ulovlige afbrydelse af arbejdsforholdet, når henses til artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 2000/78/EF og artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/54/EF. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, kan forskellen mellem de oprindeligt fastsatte følger i den nationale lovgivning af ulovlig afbrydelse af et tidsbegrænset arbejdsforhold og et tidsbegrænset arbejdsforhold da begrundes i henhold til § 4? 4) Forbyder princippet om loyalt samarbejde, at en medlemsstat bevidst urigtigt fremstiller nationale retsfor skrifter for EU-Domstolen, og er retten forpligtet til – hvor det er muligt – at fortolke national ret i overensstemmelse med statens fortolkning, når der ikke foreligger en anden fortolkning af national ret, som også lever op til de forpligtelser, der følger af medlemskabet af EU? 5) Omfatter de gældende vilkår for en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som foreskrevet i direktiv 91/533/EØF, og navnlig i artikel 2, stk. 1 og 2, litra e), tilfælde, hvor en tidsbegrænset kontrakt kan omdannes til en tidsbegrænset kontrakt? 6) Såfremt det forudgående spørgsmål besvares bekræftende, er en ændring med tilbagevirkende kraft af de retlige rammer, som ikke sikrer den ansatte muligheden for at gøre sine rettigheder i henhold til direktivet gældende, dvs. opfyldelsen af de arbejdsvilkår, der er anført i ansættelsesdokumentet, da i strid med artikel 8, stk. 1, i direktiv 91/533/EØF og formålene med direktiv 91/533/EØF, navnlig som angivet i anden betragtning hertil? 7) Skal de generelle principper i den gældende fællesskabsret om retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning, ligestilling af sagens parter, effektiv retsbeskyttelse, retten til en uafhængig domstol og mere generelt til en retfærdig rettergang, som garanteres ved artikel 6, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (som ændret ved Lissabontraktatens artikel 1, stk. 8, og hvortil artikel 46 i traktaten om Den Europæiske Union henviser) – sammenholdt med artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og med artikel 46, 47 og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000, som gennemført ved Lissabontraktaten – fortolkes således, at de i relation til	Dom	26.11.14

	<p>anvendelsen af direktiv 1999/70/EF er til hinder for, at den italienske stat efter et betragteligt tidsrum (3 år og seks måneder) til en lovbestemmelse, nemlig artikel 9 i lovdekret nr. 70 af 13. maj 2011, som ændret ved lov nr. 106 af 12. juli 2011, tilføjer stk. 4a i artikel 10 i lovdekret nr. 368/01 med henblik på at ændre udfaldet af verserende retssager, hvilket direkte er til skade for arbejdstageren og omvendt til fordel for den statslige arbejdsgiver, og hvorved muligheden for at sanktionere misbrug af flere på hinanden følgende ansættelseskontrakter efter national ret ophæves?»</p>		
C-66/13	<p>Green Network</p> <p>Sagen vedrører: »(i) Er de nationale bestemmelser ([artikel] 20, stk. 3, i lovdekret nr. 387/2003), ifølge hvilke anerkendelsen af oprindelsesgarantier udstedt af tredjelande er betinget af indgåelsen af en særskilt international aftale mellem den italienske stat og det pågældende tredjeland, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 3, stk. 2, og artikel 216 TEUF – hvorefter Unionen har enekompetence til at indgå internationale aftaler, når indgåelsen har hjemmel i en lovgivningsmæssig EUsretsakt, eller når den er nødvendig for at give Unionen mulighed for at udøve sin kompetence på internt plan, eller for så vidt den kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde, hvilket har to konsekvenser, nemlig at beføjelsen til at indgå aftaler med tredjelande, som berører fælles regler eller ændrer deres rækkevidde eller [berører] et område, som er fuldt ud reguleret ved fællesskabsbestemmelser og derfor hører ind under Unionens enekompetence, er koncentreret i selve Unionen, og at denne beføjelse ikke længere hverken individuelt eller kollektivt er forbeholdt medlemsstaterne – og af artikel 5 i direktiv 2001/77/EF? (ii) Er de nævnte nationale bestemmelser navnlig til hinder for en korrekt [org. s. 12] anvendelse af de omhandlede fællesskabsforskrifter, såfremt tredjelandet er Det Schweiziske Edsforbund, der er knyttet til EU gennem en frihandelsaftale indgået den 22. juli 1972, og som er trådt i kraft den 1. januar 1973? (iii) Er de nationale bestemmelser i artikel 4, stk. 6, i ministerielt dekret af 11. november 1999, ifølge hvilke godkendelsen af begæringen i forbindelse med import af elektricitet fra tredjelande er betinget af indgåelsen af en aftale mellem operatøren af det nationale elforsyningsnet og en tilsvarende lokal myndighed, som fastsætter fremgangsmåden for de nødvendige kontroller, til hinder for korrekt anvendelse af de under punkt (i) nævnte fællesskabsforskrifter? (iv) Er de nævnte nationale bestemmelser navnlig til hinder for korrekt anvendelse af de omhandlede fællesskabsforskrifter, såfremt den i artikel 4, stk. 6, i ministerielt dekret af 11. november 1999, fastlagte aftale er en stiltiende aftale, som aldrig er blevet udtrykt i officielle handlinger, og som blot er blevet nævnt af appellanten, der ikke har været i stand til at fremlægge nærmere oplysninger herom?«</p>	Dom	26.11.14
Forende sager C-103/12 + C-165/12	<p>Parlamentet mod Rådet, Kommissionen mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2012/19/EU (1) af 16. december 2011 om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af erklæringen om tildeling af fiskerimuligheder i EU-farvande til fiskerfartøjer, der fører Den Bolivariiske Republik Venezuelas flag, i den eksklusive økonomiske zone ud for Fransk Guyanas kyst, annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	26.11.14
C-497/13	<p>Faber</p> <p>Sagen vedrører: 1) Følger det af effektivitetsprincippet, af det høje</p>	Dom	27.11.14

	<p>forbrugerbeskyttelsesniveau inden for EU, der tilstræbes med direktiv 1999/44, eller af andre EU-retlige bestemmelser eller normer, at de nationale retter af egen drift er forpligtet til at undersøge, om køberen i henhold til en aftale er (en) forbruger som omhandlet i artikel 1. stk. 2, litra a), i direktiv 1999/44? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, gælder dette også, såfremt sagens akter ingen (eller ufuldstændige eller modstridende) faktiske oplysninger indeholder med henblik på at kunne fastslå køberens egenskab? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, gælder dette også i en appelsag, hvor køber ikke har rejst indsigelse mod den appellerede kendelse fra førstinstansen, for så vidt denne i henhold til kendelsen ikke (af egen drift) foretog nogen undersøgelse, og for så vidt den udtrykkeligt undlod at besvare spørgsmålet, om køber kunne anses for forbruger? 4) Skal (artikel 5 i) direktiv 1999/44 anses for ligeværdig med nationale regler, der inden for den interne retsorden har rang af ufravigelige retsgrundsætninger? 5) Er effektivitetsprincippet, det høje forbrugerbeskyttelsesniveau inden for EU, der tilstræbes med direktiv 1999/44, eller andre EU-retlige bestemmelser eller normer til hinder for nederlandsk ret, [org. s. 10] for så vidt angår forbrugerkøberens indsigelsespligt og bevisbyrde i forbindelse med pligten til (rettidig) underretning af sælger om den formentlige mangel ved salgsgenstanden? 6) Er effektivitetsprincippet, det høje forbrugerbeskyttelsesniveau inden for EU, der tilstræbes med direktiv 1999/44, eller andre EU-retlige bestemmelser eller normer til hinder for nederlandsk ret for så vidt angår forbrugerkøberens indsigelsespligt og bevisbyrde med hensyn til, at salgsgenstanden ikke er i overensstemmelse med det aftalte, og for så vidt angår kravet om, at denne manglende overensstemmelse skal have vist sig inden for en frist af seks måneder efter leveringen? Hvad betyder ordene »manglende overensstemmelse, der viser sig« i artikel 5, stk. 3, i direktiv 1999/44 og især, på hvilken måde skal forbrugerkøberen gøre de omstændigheder gældende, der vedrører (årsagen til) til den manglende overensstemmelse? Er det herved tilstrækkeligt, at forbrugerkøberen gør gældende og ved begrundet indsigelse beviser, at salgsgenstanden ikke fungerer (tilfredsstillende), eller skal han også gøre gældende og ved begrundet indsigelse bevise, hvilken mangel ved salgsgenstanden der er grunden til, at den ikke fungerer (tilfredsstillende)? 7) Har det for besvarelsen af de foregående spørgsmål nogen betydning, at Faber i begge instanser har ladet sig bistå af en advokat?</p>		
C-148/13 - C-150/13	<p>A m.fl. Sagen vedrører: Hvilke grænser fastsætter artikel 4 i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse, og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder navnlig chartrets artikel 3 og 7, for den måde, hvorpå en påstået seksuel orientering skal vurderes, og adskiller disse grænser sig fra dem, der gælder ved vurderingen af troværdigheden for så vidt angår de andre årsager til forfølgelse, og i givet fald i hvilket omfang?</p>	Dom	02.12.14

C-516/13	<p>Dimensione Direct Sales s.r.l. og Michele Labianca mod Knoll International S.p.A</p> <p>Sagen vedrører: 1. Omfatter retten til spredning i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF retten til at udbyde originalværket eller eksemplarer heraf til almenheden med henblik på erhvervelse? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. Omfatter retten til at udbyde originalværket eller eksemplarer heraf til almenheden med henblik på erhvervelse ikke alene tilbud om kontrakt, men tillige reklameforanstaltninger? 3. Udgør det ligeledes en krænkelse af retten til spredning, såfremt tilbuddet ikke fører til erhvervelse af originalværket eller eksemplarer heraf?</p>	GA	04.12.14
C-536/13	<p>Gazprom</p> <p>Sagen vedrører: 1. Når en voldgiftsdomstol udsteder en anti-suit injunction og derved forbyder en part at indbringe visse krav for en medlemsstats ret, som i henhold til Bruxelles I-forordningens regler om kompetence har kompetence til at behandle den civile sag materielt, har medlemsstatens ret da ret til at nægte at anerkende en sådan afgørelse fra voldgiftsdomstolen, fordi den afskærer rettens ret til selv at afgøre, om den har kompetence til at behandle sagen i henhold til Bruxelles I forordningens regler om kompetence? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, gør det samme sig da gældende, når den anti-suit injunction, der er udstedt af voldgiftsretten, pålægger en af sagens parter at begrænse sine krav i en sag, som behandles i en anden medlemsstat, og retten i denne medlemsstat har kompetence til at behandle denne sag i henhold til Bruxelles I-forordningens regler om kompetence? 3. Kan en national ret, som søger at sikre EU-rettens forrang og den fulde virkning af af Bruxelles I-forordningen, nægte at anerkende en afgørelse fra en voldgiftsret, hvis en sådan afgørelse begrænser retten for en national ret til at træffe afgørelse om sin egen kompetence og beføjelser i en sag, som henhører under af Bruxelles I-forordningens anvendelsesområde?</p>	GA	04.12.14